

ПРОЛОГ

У ВАС КОЛИСЬ БУЛИ ПОГАНІ ДНІ? ТАКІ, ЗНАЄТЕ, КОЛИ будильник глючить, коли від тостів ледь не спалахує пожежа, коли ви запізно згадуєте, що весь ваш одяг мокне на дні пралки? Коли, запізнюючись уже на п'ятнадцять хвилин, ви мчите до школи та молитесь, аби ніхто не помітив вашої зачіски у стилі нареченої Франкенштайна, але, щойно вам вдалося прослизнути за парту, вчителька на весь клас гаркає: «Чому запізнилася, Емерсон?» — і всі обертаються на вас і помічають?

Точно знаю: у вас були такі дні. У всіх були. Але як щодо *насправді* поганих днів? Таких насичених і жахливих, які переживують усе, що вам цінне, просто щоб задля сміху плюнути цим вам у обличчя?

Той день, коли мама розповіла мені про Говарда, назавжди увійшов до категорії найгірших днів. Але на той час цей чоловік турбував мене найменше.

Це сталося через два тижні після початку другого року старшої школи.

Ми з мамою їхали додому після прийому в лікаря. В автівці панувала тиша, якщо не зважати на рекламу на радіо, записану чоловічими голосами, що вдавали із себе двох Арнольдів Шварценеггерів. Стояла страшна спека, але ноги в мене вкрилися сиротами. Лише вранці я посіла друге місце на найпершому в житті забігу, а тепер не могла повірити, як мало це має значення.

Мама вимкнула радіо.

— Ліно, ти як?

Вона говорила спокійно, але, щойно я глянула на неї, сльози знову застелили мені очі. Мама була така бліда й мініатюрна. Як же я не помічала, яка вона стала тоненька?

— Не знаю, — відповіла я, намагаючись тримати голос рівним. — Схоже, я в шоку.

Вона кивнула й зупинилася на червоне. Сонце щосили намагалося нас осліпити, я дивилася прямо на нього, мені пекли очі. «Сьогодні той день, коли все стає інакше, — думала я. — Усе відсьогодні поділилося на до і після».

Мама прокашлялася, я глянула на неї, і вона раптом виструнчилася, ніби зараз скаже дещо важливе.

— Ліно, я тобі колись розповідала, як на спір плавала у фонтані?

Я розвернулася до неї.

— Що-що?

— Пам'ятаєш, я казала, що рік навчалась у Флоренції? Ми з одноклассниками пішли фотографуватися, стояла така спека, я думала розтану. У мене був друг — Говард, і він сказав, що я ні за що не зможу стрибнути у фонтан.

Не забувайте: ми щойно дізналися найстрашнішу новину життя. *Найстрашнішу.*

— Я налякала групу туристів з Німеччини. Вони позували для фото, і коли я раптом вистрибнула з води, одна жінка не втрималась і ледь не гепнулася до мене у фонтан. Вони так показалися, що Говард заволав, начебто я тону, і стрибнув мене рятувати.

Я не зводила з неї очей, вона повернулася до мене і кволо усміхнулася.

— Ем... мам? Це дуже смішно і все таке, але чому ти мені це зараз розказуєш?

— Просто хотіла розповісти про Говарда. З ним було дуже весело.

Світлофор перемкнувся, і мама натиснула на газ.

«Що? — подумала я. — Що це зараз було?»

Спершу я вирішила, що історія про фонтан була спробою впоратися з лихом: певно, мамі здавалося, ніби історія про давнього друга може відволікти від двох

Це сталося через два тижні після початку другого року старшої школи.

Ми з мамою їхали додому після прийому в лікаря. В автівці панувала тиша, якщо не зважати на рекламу на радіо, записану чоловічими голосами, що вдавали із себе двох Арнольдів Шварценеггерів. Стояла страшна спека, але ноги в мене вкрилися сиротами. Лише вранці я посіла друге місце на найпершому в житті забігу, а тепер не могла повірити, як мало це має значення.

Мама вимкнула радіо.

— Ліно, ти як?

Вона говорила спокійно, але, щойно я глянула на неї, сльози знову застелили мені очі. Мама була така бліда й мініатюрна. Як же я не помічала, яка вона стала тоненька?

— Не знаю, — відповіла я, намагаючись тримати голос рівним. — Схоже, я в шоку.

Вона кивнула й зупинилася на червоне. Сонце щосили намагалося нас осліпити, я дивилася прямо на нього, мені пекли очі. «Сьогодні той день, коли все стає інакше, — думала я. — Усе відсьогодні поділилося на до і після».

Мама прокашлялася, я глянула на неї, і вона раптом виструнчилася, ніби зараз скаже дещо важливе.

— Ліно, я тобі колись розповідала, як на спір плавала у фонтані?

Я розвернулася до неї.

— Що-що?

— Пам'ятаєш, я казала, що рік навчалась у Флоренції? Ми з одноклассниками пішли фотографуватися, стояла така спека, я думала розтану. У мене був друг — Говард, і він сказав, що я ні за що не зможу стрибнути у фонтан.

Не забувайте: ми щойно дізналися найстрашнішу новину життя. *Найстрашнішу.*

— Я налякала групу туристів з Німеччини. Вони позували для фото, і коли я раптом вистрибнула з води, одна жінка не втрималась і ледь не гепнулася до мене у фонтан. Вони так показалися, що Говард заволав, начебто я тону, і стрибнув мене рятувати.

Я не зводила з неї очей, вона повернулася до мене і кволо усміхнулася.

— Ем... мам? Це дуже смішно і все таке, але чому ти мені це зараз розказуєш?

— Просто хотіла розповісти про Говарда. З ним було дуже весело.

Світлофор перемкнувся, і мама натиснула на газ.

«Що? — подумала я. — Що це зараз було?»

Спершу я вирішила, що історія про фонтан була спробою впоратися з лихом: певно, мамі здавалося, ніби історія про давнього друга може відволікти від двох

Я зіскочила з ліжка і стала копирсатися в шухлядках її приліжкової тумбочки. Десь тут має бути паперовий пакет.

— Сядь, Ліно.

— Але, мамо...

— Сядь. З тобою все буде добре. Ти впораєшся. Життя твоє триватиме і буде неймовірним.

— Ні, — відповіла я. — Це ти впораєшся. Буває, що люди одужують.

— Ліно, Говард — чудовий друг. Ти його полюбиш.

— Сумніваюся. І якщо він такий чудовий друг, чому я досі з ним не знайома?

Я покинула спроби знайти пакет, плюхнулася у крісло й опустила голову між колін.

Мама насилу підвелася на ліжку, простягнула руку й опустила мені на спину.

— У нас із Говардом не все було гладко, але він хотів би познайомитися з тобою. Він сказав, що був би радий, якби ти залишилася в нього. Пообіцяй, що спробуєш. Принаймні на кілька місяців.

У двері постукали, ми обернулись і побачили медсестру в ніжно-блакитній формі.

— Зайшла перевірити, — проспівала вона, ігноруючи або не помічаючи вираз мого обличчя. За шкалою від нуля до напруги палата набирала 100/10.

— Доброго ранку! Я саме казала доньці, що їй треба поїхати до Італії.

— До Італії? — мовила медсестра, притиснувши руки до грудей. — Ми їздили туди на медовий місяць. Джелато, Пізанська вежа, гондоли у Венеції... Ти будеш у захваті.

Мама переможно всміхнулася мені.

— Ні, мамо. Навіть не думай, я до Італії не поїду.

— Ох, але, люба, ти мусиш поїхати, — сказала медсестра. — Таке випадає раз на все життя.

Зрештою, в одному медсестра мала рацію: я дійсно мусила їхати. Але ніхто і словом не натякнув на те, про що я дізнаюся, коли опинюся там.

РОЗДІЛ 1

ВДАЛИНИ, НАЧЕ МАЯК У МОРІ МОГИЛЬНИХ НАДГРОБКІВ, яскраво майорів будинок. Не може бути, щоб то був його дім, правда ж? Це, напевно, якась італійська традиція. *Новоприбулих завжди слід провезти повз цвинтар. Таким чином вони відчують дух місцевої культури.* Так, це точно воно.

Будинок наближався, я вчепилася пальцями в коліна й відчувала, як скручує живіт. Я ніби дивилася фільм жахів «Щелепи», де ті виринають із глибин океану. *Та-да-да-а-ам.* Відмінність лише в тому, що я не в кіно. Усе по-справжньому. Лишився один поворот ліворуч. *Без паніки. Це не може бути той дім. Не могла ж мене мама відправити на цвинтар. Принаймні вона б попередила. Вона б...*

Він увімкнув поворотник, і мені перехопило подих. *Вона мені просто не сказала.*

— З тобою все добре?

Говард (мій тато — мабуть, так я маю його називати) збентежено дивився на мене. Ймовірно, через хрипіння, що вирвалося з моїх легенів.

— Це ваш?.. — слів у роті забракло, тож я просто показала.

— Так, мій, — він задумався і тоді показав на вікно. — Ліно, невже ти не знала? Про все це?

«Все це» навіть і близько не передбачало залитого місячним сяйвом неосяжного кладовища.

— Бабуся сказала, що я житиму в місці, що належить Америці. Сказала, що ви доглядаєте меморіал Другої світової. Я й подумати не могла...

Паніка розливалася тілом, обпікала, наче гарячий сироп. І я ніяк не могла закінчити жодного речення. *Дихай глибше, Ліно. Найгірше ти вже пережила. Переживеш і це.*

— Меморіал — це он та будівля, — він указав на найдавший кут ділянки. — Усе решта — могили американських солдатів, які загинули в Італії під час Другої світової війни.

— Але ж це не ваш дім як дім? Ви просто тут працюєте?

Він не відповів. Натомість завернув на під'їзну доріжку, і моя остання надія згасла, як фари автівки. То був не просто будинок, а справжній дім. Уздовж стежки стелилася червона герань, гойдалка на ґанку